

Ilknur Sudaş

16 Nisan 2015
3079 defa okundu.

0 Paylaşım

Yerin Altına İniyorsunuz ve Orada Bambaşka Geçiyor Zaman

Bir sarnıç düşünün, su dolu. Bir sarnıç düşünün, su ruhu.

(Fotoğraf: Buşra Tunç, İsmail Eğer, Nezih Vargeloğlu)

İlk sergileri "Axis Mundi"den tanıdığımız, Nil Aynalı, İsmail Eğer, Elif Tekir ve Nezih Vargeloğlu'nun oluşturduğu Yoğunluk grubunun, konuk sanatçısı Busra Tunç'la birlikte açtığı ikinci sergi "Su Ruhü" Nakilbent Sarnıcı'nda bizi bildiğimiz zamandan ve mekandan bağımsız farklı bir deneyime çağırıyor. Sarnıca suyu, sizi de buna tanık olarak çağırdıkları sergi; bize Nisan ayı sonunda veda edecek. Okumak, dinlemek ya da fotoğraflara bakmak yetersiz, önerim bugün gitmenizdir.

Kavramsal çerçevesini Nil Aynalı'nın çizdiği, koordinasyonu Elif Tekir'in yaptığı sergide; grafik tasarım Julia Schäfer, Teknik Prodüksiyon da Sergen Tertemiz'e ait. Tabii, "Su Ruhü"nü "Axis Mundi"de olduğu gibi" sergi diye tanımlamak zor aslında. Söz ya da fotoğraflarla temsil edilemeyecek mekansal bir deneyimden söz ediyoruz çünkü. Anlatmak zor, ama şöyle;

İstanbul'un altında yatan sarnıçları düşünün. Sonra bir tanesini düşünün. İçindeki suyu düşünün. Ve yer altındaki bu suyun içerisinde kendinizi düşünün.

Bilinmeyen bir yerde, bilinmeyen bir zamanda su ile bir araya gelmek ister misiniz?

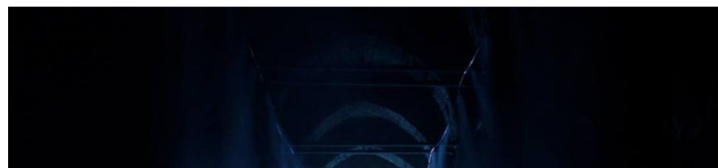
Serginin sanatçıları Busra Tunç, İsmail Eğer ve Nezih Vargeloğlu'yla keyifli bir sohbet yaptık.

İlknur: İsmail'le Nezih'i bir önceki sergi, Axis Mundi'den tanıyoruz. İstersen Buşra senle başlayalım, kendinden bahsedersen çok güzel olur. Ve tabii Yoğunluk ekibiyle yollarınızın kesişmesiyle devam edebiliriz.

Buşra Tunç: Mimarlık eğitimimin ikinci yılında ikinci anadal olarak sinema eğitimine başladım. Mimarlığın diğer disiplinlerle ilişkisini sorgulayan, sinema ve mimarlık bağlarını araştıran projeler, festival ve atölyelerde bulundum. Bir dönemi Paris'te sinema ve ses eğitimi olarak geçirdim. Bu süreçte metropol kentlerinin sinematografik dili üzerine video ve fotoğraf çalışmaları ürettim. Görsellik tarihi ve tarihsel süreçte fotoğrafın ve hareketli görüntünün ortaya çıkışı gibi görsel algı kırılmaları, toplumun görsel algısının buna nasıl hazırlandığıyla ilgili araştırmalar yaptım. Tüm bu disiplinler arası geçişlilikler ve sinema ile ilişki benim görme biçimimi inşa etti.

Son zamanlarda ışığın davranış biçimi üzerine, ışık-madde ilişkisi üzerine çalışıyorum. Materyallerin ışığı nasıl değiştirdiği ve ışık üzerinde nasıl etkiler yarattığı üzerine araştırmalar ve denemeler yapıyorum. Geçtiğimiz Ocak ayında açılan Dalgalar sergisinde yer alan Sinusoid böyle bir işti örneğin. Bir taraftan da görme biçimleri üzerine çalışıyorum. Algımızın manipüle olması ve gördüğümüz şeyin simülasyon haline gelmesi üzerine. Çünkü bugün gerçekliğin zemininin kaymış olduğu ya da belki de hiç var olmadığı meselesini çok daha keskin hissediyoruz. Bu meseleler üzerine kafa yoruyorum ve üretiyorum. Tüm bu üretimlerin mekanla ilişkisi önemli oluyor. Tam bu noktada, Yoğunluk'un mekanla kurduğu ilişki, sergileme durumunu tersten okuyor oluşları, bir üretimin mekanla bağını kurmaya çalışmak yerine, mekanın kendisinden yola çıkıp, ruhunu dinleyip kendi değerini ortaya çıkarma süreçlerini değerli buluyorum. Bu da aslında kurguyu sergi değil mekansal deneyime çeviriyor.

Bu işe başlarken de aklımızda belli fikirler olmadan sadece mekanı dinleyerek, istediğini kavramaya çalışma yoluyla bir süreç geliştirdik. Yoğunluk'un oluşturduğu ilk kavramsal çerçeve suyu mekana geri çağırma idi. Sarnıcın su için yapılmış bir mekan olması, yıllarca içinde suyu barındırması, zamanla kentin su ihtiyacının başka yöntemlerle karşılanması ve sonrasında suyun mekanı terk etme hikayesi var ve bu çok uzun bir süreci kapsıyor. Bu da Su'yu mekana için ana karakter haline getiriyor. Surnu'nda mekana suyu tekrar çağırıp, mekanı yeniden suyla dolduruyoruz ama suyun zamanını değiştirerek. Bir başka deyişle suyu zerrelere halinde mekana geri vererek seyreltiyor, bir madde olarak suyun zamanını genleştiriyoruz. Hacimsel olarak bu seyreltme suyun zamansallığını değiştiriyor. Böylece ışıkla birlikte suyun görünür ve algılanır olmasını sağlıyor, izleyicinin suyun içinde içinde bulunma halini yaratmaya çalışıyoruz. Bu suyun içindeyiz gibi durumunu yaratmaya çalışmak değil. Mekanı dolduran ve bedenimize değen şey gerçekten de su oluyor.

30 gün içinde en çok

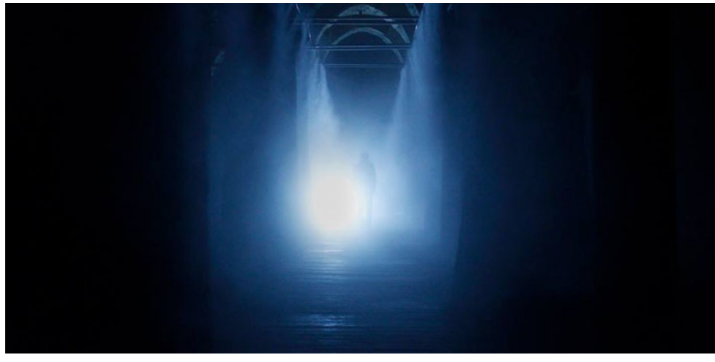
Okunan

Yorumlanan

- 727 "Sanatın doğru kullanımının mimarlık pratiklerine katkısının"
- 154 "Mimarlık, Ofis Açma ve Yürütme İşlerinin Arasında En Kolay Şey"
- 125 "Odunpazarı'nın Karakterinin OMM'da Yeniden Canlandırılması"
- 95 "Mimarlık Diploması Ehliyet Gibi"
- 88 "Mimarlarla Uyum İçinde Çalıştığımızda ve Dil Birliği"

İlgili Soyleşiler

- "Mimarlığın Kolektif Bir Bilince Sahip Olması..."
- "Sanatın doğru kullanımının mimarlık pratiklerine..."
- "Mimarlarla Uyum İçinde Çalıştığımızda ve Dil Birliği..."
- "Odunpazarı'nın Karakterinin OMM'da..."
- "Mimarlık Diploması Ehliyet Gibi"

Sergiye gezerken hissettiğim şey tam olarak buydu aslında. Suyun varlığını inkar etmek mümkün değil. Su orda, ama yok. Aynı şekilde ziyaretçinin hissettiği durum da bu. Ziyaretçi su orda bulunduğu takdirde orada değil aslında. Her ikisinin de varlığı ve yokluğu üzerine sanki. Tekinsiz bir durum olarak nitelendiriyorum ben bunu. Aynı zamanda sergi içerisinde pek çok eleman var, su zerrecikleri, ışık, ses, sonsuz ışığı ima eden bir ekran... Ama sanki tek tek işlerden, iş sahiplerinden bahsetmek imkansız gibi geldi bana. Kolektif bir çalışmanın ortasında hissediyor insan kendini. Çalışmanız bu şekilde miydi?

Nezih Vargeloğlu: Ben zaten kolektif iş birliği, iş gücüne inanan biriyim. Keza Buşra'nın gelmesi ve bir önceki sergimizde birlikte çalıştığımız konuk sanatçılarımız gibi yine multi disiplinler alanında çalışan bir mimar olması çalışmamızda bir süreklilik yarattı. Nasıl ki Nevzat Sayın ve Ahmet Doğu İpek'in bir önceki serginin oluşumunda önemli rolü oldu, Buşra'nın rolü de kesinlikle öyleydi.

Aslında mekan kavramı, artık daha çok fiziksel tanımlamalara sahip günümüzde. Mekansal özellikler fiziksel kıstaslar olarak ele alınıyor ve deneyimden pek bahsetmiyoruz bile. Tam olarak mekanı duyumsamak isteyenlere, bir mekanda deneyimin nasıl bir his olduğunu anlamak isteyenlere hitap ediyor serginiz. Tabii ben senin gibi, ziyaretçiye çok fazla bir iş bıraktığınızı düşünmüyorum. Sarnıca gelen kişi onu bir tablo olarak ele alırsak bir anda kendini içerde buluyor, ve siz ona ne veriyorsanız alabileceğini topluyor gibi. Deneyim zaten orada ziyaretçiyi bekliyor kısaca.

İsmail Eğler: Bedensel deneyim, evet. Sarnıca ilk girenler Elif ve Nil'di ve onların da düşündükleri ilk şey bu mekanın var oluşsal karakterinin bedensel deneyim içerisinde ortaya çıkabileceğiydi. Bu deneyimin ne olacağı tabii yavaş yavaş ortaya çıktı. Suyu geri çağırmak konusunda kaygılarımız oldu mesela, özellikle de benim. Uygulamasının çok zor ve maliyetli olacağını düşünüyordum. Bunun üzerine çalışmalara başladık. Nezih'le kuru buzun üzerine sıcak su dökerek nasıl bir buhar etkisi elde edilebileceğini denemiştik önceden zaten. Normal dumanı da denedik, sahne sisleri gibi kimyasallar da denedik. Hakikaten bunların hiç biri yeterli gelmedi bize. Su verilmeliydi mekana. Firmalarla bizzat kendi yerlerinde denemeler yaptık. Ama tabii, ne kadar denerseniz deneyin o sistemi sarnıca kurmadan nasıl bir şeyle karşılaşacağınızı bilmiyorsunuz. Biz düşündük, varsaydık ve oldu.

Buşra Tunç: İlginç olan da aslında bu süreç. İlk başta yaratılmak istenen etki var ve bunun teknik olarak nasıl mümkün olacağı bunun sonrasında gelişen bir şey.

Yoğunluk'un ikinci sergisi, yani ikinci mekanı bu. Yeni mekanınızı nasıl seçtiniz?

İsmail Eğler: Pera Müzesinin Müdürü Zeynep Hanım böyle bir mekanın varlığından bahsetti bize. Daha önce bilmediğimiz bir yerd. Mekanın sizi dışarıdaki dünyadan koparması, kendine ait bir zamanın içine çekmesi dikkat çekici idi. Biz de bu zamanın içinde daha derinlere gitmek istedik. Mekanın ilk varoluş sebebine kadar inmek istedik ve serginin kavramsal çerçevesi bu istek içerisinde çıktı.

Biraz daha tarihi geçmiş olan mekanlarla ilgiliniyorsunuz gibi?

Buşra Tunç: Tarihi oluşundan ziyade yaşanmışlık diyebiliriz belki.

Nezih Vargeloğlu: Kendine has bazı özellikleri olması gerekiyor tabii.

İsmail Eğler: Tarihi dediğimizde akla Bizans, Roma, Osmanlı imgeleri geliyor. Burada da tarihi çok eskilere dayanan bir sarnıç var. Biz bu türden bir tarihsellikten olabildiğince kaçınarak çalışıyoruz. Yani mekanın tarihi değeri üzerine yatırım yapmıyoruz. Daha çok mekanın kendine özgü zamansallığı, maddi hayatı ve maddesel varoluşu bizim için önemli.

Buşra Tunç: Son tahlilde, o mekanla ilgili tarihsel bilgilerin pek önemi kalmıyor aslında. Kaç yılında yapılmış, Bizans döneminde yapılmış veya Osmanlı döneminde güçlendirme yapılmış

süreçleri vs. Bu sarnıç zaten onların izlerini barındıran bir mekan. Bütün bu hazır tarihi verilerden bağımsız olarak; bütün, tek bir mekan ve o tek süreç algısını yaratmak önemli.

Süreçten devam edelim isterseniz. Ekip olarak sürecin en başından beri birliktesiniz değil mi?

Nezih Vargeloğlu: Evet, en başından beri birlikteyiz. Hazır bir kurgumuz yoktu başta tabii, deneme yanılma süreci içerisinde ortaya çıktı son ürün. Ve sonuçta hepsi de burada uygulamalı bir şekilde yürüdü. Buşra'nın bilgi birikimi, benim kendi yöntemlerim, İsmail'in kendi yaklaşımı...

İsmail Eğler: Çok zor, çok büyük ve başa çıkması zor bir mekandı.

Buşra Tunç: Başından beri çok temkinliyiz mekana karşı, çünkü hakikaten çok özel bir mekan. Zaman zaman hiçbir şey yapmadan sadece mekanın sessizliğini dinledik. Sonucunda bütünsel bir algı oluşmuş olmasının en önemli nedeni, mekanı okumaya, hissetmeye çalışma süreçlerimizi. Mekan bu bütünselliği bize getirdi diyebiliriz.

Mekanın sizi bir araya getirip küratörlük yapma durumu ikinci serginizde de devam ediyor gibi. Yöntemlerinize gelecek olursak...

İsmail Eğler: Yine de tabii bir yerde bize dur demesi gereken birileri de oluyor gerçekten. Yoğunluk olarak ışık, video, ses gibi medya elemanlarını temkinli kullanmaya çalışıyoruz çünkü bu araçlar bir şeyleri açığa çıkartırken bazen salt teknolojik imgelere dönüşerek bir şeyleri görünmez de kılabiliyor. Mekana dair bir üretim yaparken bu araçların varlığının bir teknoloji gösterisine dönüşme ve mekanın özünü görünmez kılma tehlikesi hep bizi ayık tutan bir şey oldu.

Nezih Vargeloğlu: Başından beri bu nedenle "gerektiği kadar" felsefesini uyguluyoruz. Bir şeyi bindirme, eklemekten çok fazla olanı sökmeye, çıkartma yöntemini benimsiyoruz.

İsmail Eğler: Fazla olanı çıkartarak aslında ürettiğin şeyin çok daha iyi ortaya çıkmasını sağlıyorsun. Kompozisyondaki boş alanlar gibi, ya da grafik tasarımda, mimarideki faydalı boşluklar gibi. Bazen insanların durabilecekleri, dinlenebilecekleri yerler olur, oraya bir şey eklemeyiz, koymazsınız.

Buşra Tunç: Yalınlık duylara daha çok nüfuz ediyor. Temelde o düşünceden yola çıkıp eksiltmeler yaptık. Bazen öyle oldu ki, hakikaten birbirimize dur dedik. Teknik olarak o şeyi azalttığımız, daha yalına indirdiğimiz durumlar oldu.

Nezih Vargeloğlu: Ama bahsettiğimiz minimalizm değil, başka bir şey.

İsmail Eğler: Hissi ve deneyimi belli bir eksen üzerinde yoğunlaştırmak etmek denebilir belki. Örneğin sarnıcın hali hazırdaki ışıkları çok fazlaydı ve mekanı deneyimleme durumunu baltalıyordu. Biraz eksilttiğinizde, sanki sarnıç soluk alıp veriyor hale geldi.

Nakilbent Sarnıcı sizin serginizden önce bir galeri gibi çalışıyordu değil mi?

Nezih Vargeloğlu: Evet. Sergileme için ayarlanmış ve ona göre ışıklandırma seçilmiş. Ayrıca sergi olmadığı zamanlarda, turistlerin sıkça geldiği bir uğrak yeri olmuş sarnıç.

Serginizin ana elemanları su ve ışık. Hatta sizi yönlendiren bir ana ışık kaynağı var, kendisine çeken. Bu elemanların serginizdeki yerini anlatmak ister misiniz?

Buşra Tunç: Kullandığımız iki madde var; biri su, biri ışık. Su ana karakter, çünkü sarnıcın varoluş sebebi su. Işık ise mekanın varoluşunda bulunmayan bir madde. Yer altında, ışıktan bağımsız, gün ışığıyla temas etmemiş bir mekan. Işık ve su ilişkisinin bu zıtlığından doğan bir kurgu var.

İsmail Eğler: Başta bahsettiğin o ana ışığa biz "sonsuz ışık" diyoruz. O etkiyi verebilmek için denemediğimiz şey kalmadı diyebilirim. Farklı ışık bileşenleri, farklı yüzeyler...

Suyun içinde olma durumunu ışıkla hissettirmek

Suyun ışıkta olma durumu ışıkta hissettiğimiz mekan.

Var olmayan bir maddeyi serginizin ana elemanı olarak kullanma kısmı çok enteresan, ama aynı zamanda bir gereklilik gibi.

Buşra Tunç: Bu zıtlığı okuyup birbirine çarpıştırma meselesi aslında. Suyun içinde olma durumunu ışıkla hissettirmek. Mekanın iki ucunda iki farklı ışık kurgusu var. Biri sondaki 'sonsuz ışık', diğeri suyun mekana dolup boşalma döngüsünü yaratan 'su yüzeyi' oluşturan ışık. Bu iki karşılıklı durumda su ve ışık çarpışıyor ve birbirlerini kuvvetlendiriyorlar. Biri olamadan diğeri aynı etkide var olamıyor. Suyun içinde olma deneyimini mekanı suyla doldurarak ışık üzerinden yaratıyoruz.

Nezih Vargeloğlu: Soyut bir şeyi ışıkla açıklamak bana çok mantıklı geliyor. Maddesel hiçbir özellik taşıyor aslında. Bu kurguda suyun çekilmesi, sarnıca geri dönmesi ve nefes alması ve o yüzey ışığının en üst çizgide kalmasıyla izleyicinin o suyun içinde kalmasını ancak o "sonsuz ışık" anlatabilirdi bence.

İsmail Eğler: Su ile ışık çok uyumlu, çok güzel bir ikili. Ama su ve ışıkla uğraşmak rastlantı değil.

Buşra Tunç: Bir taraftan da su ve ışık aslında mekanın bize verdiği şeylerdi. Su her şeyin sebebi olarak ışık hiç var olmamış bir oluş olarak değerliydi.

Bir de deneyimlemeye devam ettikçe biz de yarattığımız etkilerin nerelere dokunduğunu keşfediyoruz. Örneğin, sonsuz ışığın zamanla bana hissettirdiği şey: Bütün bu tarihi yarımadanın altı sarnıçlarla örülü ve bunların hepsi birbiriyle bağlantılı. Kentin suyu bir zaman buralardan karşılıyor. Işıklı yaratılan sonsuzluk meselesi de aslında bu mekanın sadece bu sarnıçla sınırlı olmadığı, devamlılığıyla ilgili bir algı yaratıyor bence.

Nezih, İsmail: Güzel bir yorum oldu bu. (Gülüşmeler)

Buşra Tunç: Hatta sergi açıldıktan sonra fark ettiğim başka bir şey daha oldu; mekanda havada belli belirsiz uçan su zerrecikleri var ve bu su yerlerde aralıklı su birikintileri oluşturuyor. Ve sonsuz ışığa doğru yürüdüğünüzde ya da baktığınızda ışığın yerdeki aksi, mekanın içindeki o su bulutuyla birlikte bir dalgalanma, yanılısama oluşturuyor, mekandaki zemin hareket ediyor gibi gözüküyor. Tam bir illüzyon oluşuyor hakikaten. Ve bu tamamen sonradan kendi kendine ortaya çıkmış çift katmanlı bir etki adeta. Hem yatayda hem de dikeyde bir sonsuzluk oluşuyor.

İsmail Eğler: Sonsuz ışığa baktığınız zaman kemerin altından mekanın devam edişi rastlantısal değildi, ama Buşra'nın söylediği gerçekten sonradan beliren bir şey. Mekan bize sünmez vanti düşebiliriz

surpriz yapıyoruzuz.

Şu anda sarnıçta üzerinde yürüdüğümüz platform galerinin zemini değil mi? Kapatmadınız onu? Ve su birikintileriyle belli deformasyonlar oluşuyor tabii ahşap zeminde?

Nezih Vargeloğlu: Evet. Sarnıcın orijinal zemini şu an engebeli olduğu için bir platform yapma ihtiyacı hissetmişler. Yaklaşık 30 cm'lik bir boşluk var altında.

Yerin altına iniyorsunuz ve orada bambaşka geçiyor zaman.

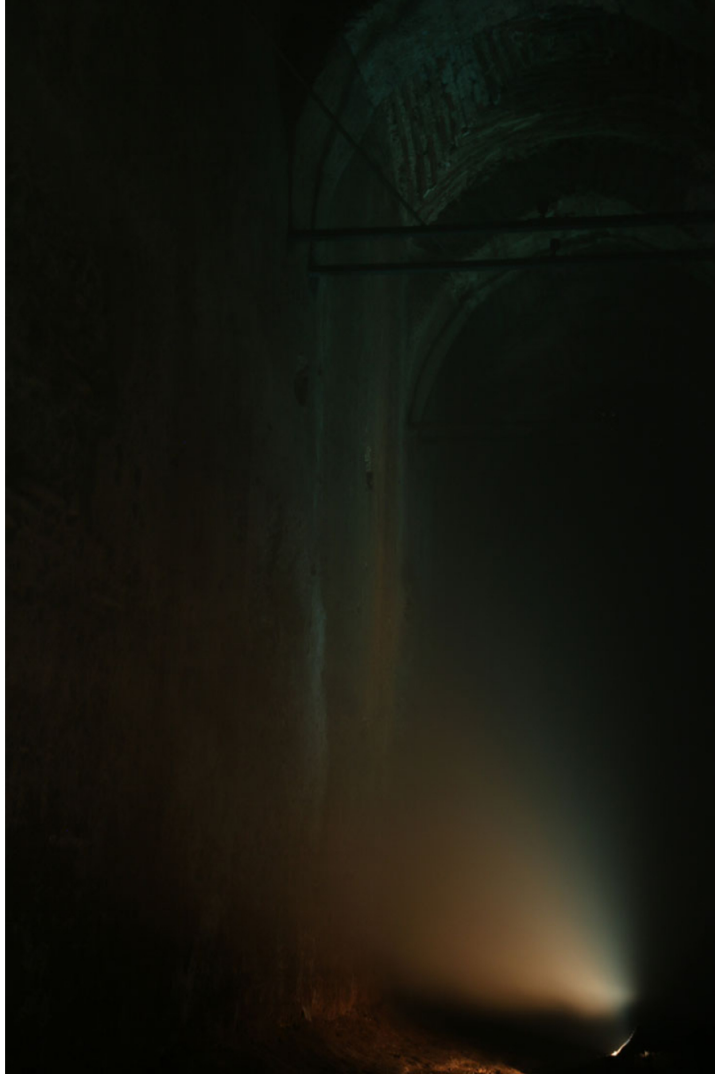
Ben biraz da tekinsizlik durumuna değinmek istiyorum. Size bahsettiğim gibi, önce mekanın karanlık olması beni çok etkiledi muhtemelen ama zaman geçtikçe sanki bir tablonun içerisine girmişim ve bilmediğim bir yerde, bilmediğim bir zamanda hissetmenin getirdiği bir tekinsizlik vardı üzerimde. Hatta olmamam gereken bir yerde gibiydim.

Buşra Tunç: Bunlar bizim söze dökmediğimiz ama yaşatmak istediğimiz hisler aslında. Bilmediğin bir zamanda oluşu çok önemli bence. Biz de bilmiyoruz hangi zamanda olduğunu.

Nezih Vargeloğlu: Kurgu haricinde, sarnıcın bir zamanı yok. İçeri giriyorsunuz, dışarıyı karanlık mı aydınlık mı hiçbir şekilde haberiniz olmuyor, zamansızlık işliyor orada aslında. O mekanın içine bir kurgu yerleştirdiğiniz zaman da, zaten zamanın başka türlü işlediği bir yerde, bir "zaman" yaratmak istediğinizde ziyaretçi için işte o tekinsizlik oluşuyor. Zaman algınızla oynamaya ve bozmaya başlıyor.

İsmail Eğler: Zaman algısının objektif olmadığını gösteriyor galiba biraz da. Bizim Nil'le üzerine çok tartıştığımız bir mevzudur bu. Kartezyen zaman ve mekan algısını bozmak. Aslında bu kartezyen zaman ve mekan algısı 16., 17. yüzyıllarda gelişmeye başlıyor, zamanın lineer bir şekilde aktığı kanısını oluşturuyor. Tamamen böyle olmadığına inanıyorum ben. Burada belki biraz da bunun ip uçları okunabilir. Yerin altına iniyorsunuz ve orada bambaşka geçiyor zaman. Farklı deneyimliyorsunuz zamanı.

Nezih Vargeloğlu: Zaman algısını bozmak/bozmaya çalışmak yapılan en büyük müdahale aslında. Bunu görsel, duyuşal müdahalelerle yapmaya çalışıyoruz. İnsanların zaman algısını değiştirebiliyorsak bence bir başandan söz edilebilir.

Deneyimler aynı zamanda dediğiniz gibi kişiye özel. Peki sizin yaratmak istediğiniz etkiler ve bu etkileri güçlendiren elemanlar nelerdi?

Buşra Tunç: Mekanın iki ucuna yerleşen sonsuz ışık ve su yüzeyi kurgusunda bahsettik. Bir de dalgalanan su ve onun ışıkla çarpışmasından oluşan bir yansıma oluyor tüm yan yüzeylerde. Suyla ışığın çarpıştığı noktada oluşan yansımalar su altında olma hissiyatını güçlendiriyor. Bu yer yer mekanın nefes almasına, canlanmasına ve bir taraftan da ışık-su ilişkisine işaret ediyor. Bütün deneyim süreci boyunca etkileri oluşturan, birbirini takip eden bu üç kurgu bir senaryo oluşturuyor ve bu deneyimi performansla dönüştürüyor.

Nezih Vargeloğlu: Bir de tabii tüm bu zamana eşlik eden ses var.

İsmail Eğler: Sesin ürettiği frekansla maddeyi titretme durumu deneyimin önemli bir parçası oldu bence.

Buşra Tunç: Sesin bedensel bir etkisi var mekanda. Sadece dinleme değil bedenle hissetme durumunu yaratıyor. Yüksek frekansta verdiğimiz ses yeri ve bedeninizi titreştiriyor. Bu da aslında ses yoluyla kurulan bedensel bir deneyim.

Nezih Vargeloğlu: Evet. Sarnıç büyük bir mekan ve bu yüzden akustik zorlukları var. İkinci zorluk da sergi için kullandığımız bazı aletlerin ürettiği ses dalgalarıydı. Canlı kayıtlar aldım ve var olan sesleri ters dalga uygulayarak absorbe etmeye çalıştım mesela. Yeri geldiğinde sadece su şırıltılarının sesini duyuyor, bazen de filtrelenmiş hallerini duyuyorsunuz.

Buşra Tunç: Var olan sesleri pozitif olarak kullanmaya çalıştık diyebiliriz bence. Mekanda kullandığımız teknik aletlerden çıkan seslerle kurgulanmış bir ses tasarımı.

Peki, serginin ismi "Su Ruhu" nasıl ortaya çıktı?

Buşra Tunç: Suyu partikül haline getirdiğinizde bir nevi ruhu ile baş başa kalıyorsunuz gibi.

İsmail Eğler: O isim aklımıza ilk gelene kadar acaba "Sarnıç" mı desek diye düşünüyorduk. Ama öyle bir durumda "hangi sarnıç" gibi sorular ortaya çıkacak, belki karışıklık olacaktı. Kısacası "su" ile sarnıcı ön planda tutmak, "ruhu" ile de sarnıcın duvarlarını aşmak istedik.

Geçen sene Axis Mundi, bu sene de benzer zamanlara gelen Su Ruhu sergisi... Sene de bir sergi mi yapmayı hedefliyorsunuz Yoğunluk olarak?

İsmail Eğler: Aslında iki düşünülüyor. 3 diye yola çıktık ama o da zor olabilir.

Peki sergi süreçleri ne kadar zaman alıyor? Örneğin ilk ne zaman girdiniz bu sarnıca?

Nezih Vargeloğlu: Aşağı yukarı üç ay sürüyor. Fiziksel olarak burada geçirdiğimiz kısım iki ay, kurulum da bir ay alıyor. Burası için böyle en azından, ileride ne olur bilmiyoruz tabii.

Sergi ise sadece bir ay sürüyor. Böyle bir sergi için çok az aslında. Adahan'daki serginiz son anda bir ay kadar daha uzatılmıştı yanlış hatırlamıyorsam.

Nezih Vargeloğlu: Evet. Adahan talep üzerine sergiyi iki hafta daha uzatmıştı. Hatta hala oraya uğrayıp Axis Mundi'yi soranlar varmış.

Geçen serginizde Bünyamin Usta vardı, havuzun yapılmasında büyük emekleri geçen. Bu sergide de size aynı şekilde yardımcı dokunan ustalar oldu mu?

Nezih Vargeloğlu: Evet, Sergen vardı bu sefer. Teknik sıkıntılarımızı çözdü, serginin ışık otomasyonu onun sayesinde mümkün oldu. Ve bir de sergi için kapsamlı bir elektrik alt yapısı gerekiyordu, sağ olsun kendisi elektrik ustalarımıza da yardım etti. Su ve elektrik bir arada. Hep birlikte zaman zaman çarpıldık tabii. (Gülüşmeler)

Sergi ve mekan sponsorlarınıza değinelim isterseniz son olarak...

İsmail Eğler: Sponsorumuz bir önceki sergimizde olduğu gibi Vitra. Mekan sponsorumuz ise Nakkaş.

Hazır konuyu açmışken, zeminin su birikintileriyle zarar gördüğüne değinmiştik biraz önce. Bu sizin için, daha doğrusu Nakkaş için bir sıkıntı yaratmadı mı?

İsmail Eğler: Hiç bir sorun yaşamadık. Bize gerçekten çok değer veriyorlar, hem de zeminin çürüme pahasına. Ki çürüyor şu anda. Sadece maddi olarak değil, manevi olarak da her zaman yanımızdalar. En başta Mesut Bey'e teşekkür etmek isterim. Hiçbir engel çıkartmadıkları gibi olabildiğince yardımcı oldular bize.

Daha önce burada açılan sergiler daha çok nesnelerin sergilendiği etkinliklerdi. Biz böyle bir fikirle gelince, şaşırdılar ve hemen kabul ettiler.

Sizi bu konuda şanslı sayabiliriz o zaman. Bildiğim kadarıyla Adahan'da da benzer bir ev sahibiyile birliktediniz. Umarım hep böyle devam eder. Teşekkür ediyorum bu güzel sohbet için.

Etiketler

Nil Aynalı İlnur Sudaş İsmail Eğler Buşra Tunç Elif Tekir Nezih Vargeloğlu

Sergen Tertemiz

Julia Schäfer Nakilbent Sarnıcı Sarnıç Su Ruhu Yoğunluk

4 yorum

atilla-akbulut
22 Ekim 2015, 00:00

Mehmet bey konu hakkındaki yazınızı okudum.Çok güzel ve doğru tespitleriniz var.Derece alan çalışmalarında bu kadar çok eksiklik ve yanlış çözümler olması düşündürücü.O zaman neden şartname hazırlanmış ki diyesi geliyor insanın.

Cevaplamak için giriş yapın

omer-yilmaz
23 Ekim 2015, 00:00

Tüm kolokyumu izleyip, görüşlerinizi bildirdikten, karşılıklı tartıştıktan sonra halen bu yazının yazılıyor olması garip geliyor bana.
Kolokyum videosu yayınlanır sanırım bugün, sanırım en iyi cevap o olacaktır.

Cevaplamak için giriş yapın

mehmet-polatkan
24 Ekim 2015, 00:00

Bilindiği üzere kolokyumda çok az kişi vardı, kolokyum tamamlandıktan sonra da yazıda belirtilen " kolokyumdan önce " ve " kolokyumdan sonra " bölümleriyle ,kolokyuma katılmamış kişilerin bu süreci düşünüp değerlendirmeleri yararlı olacaktır.
Yazının amacı ; yazının başında belirtildiği gibi ;
" Dereceye giren projeleri ve jüriyi eleştirerek yıpratmak değil , sadece Beylikdüzü Cemevi Yanışması değil tüm mimari proje yarışmalarının yönetmelik , - şartname – sonuçlandırma süreçlerini sorgulamak ve daha iyiye nasıl gidilebileceğine yönelik yanıtlar aramaktır.

Cevaplamak için giriş yapın

basak-celik
28 Ekim 2015, 00:00

Kolokyum videosunu haberin sonundan takip edebilirsiniz. <http://bit.ly/1MspBfY>

Cevaplamak için giriş yapın

Bir cevap yazın

Yorum yapabilmek için giriş yapmalısınız.

Haber

Çevre
Gayrimenkul
İnşaat

Etkinlik

Eğitim
Fuar
Sergi

Yarışma

Tasarım
Öğrenci
Diğer

Proje

İç Mekan
Kentsel Tasarım
Koruma

Ürün

Aydınlatma
Çatı Cephe
HVAC

Söyleşi

Görüş
Kariyer

KURUMSAL

Arkitera Mimarlık Merkezi
Hakkında
Yayın Politikamız

Reklam Ver